

מועד קטן ז. (משנה) עד ח. (משנה)

ביאורי מושגים - צרעת

שלב א': כשאדם מגלה נגע על עורו הוא מגיע לכהן כדי שהכהן יגלה האם מדובר בנגע צרעת. אם זה אינו נגע צרעת אין כאן כלום, אם זהו נגע צרעת יש להסגיר את בעל הנגע (כדי לבדוק האם הנגע הוא נגע קבוע או זמני). מרגע זה ואילך בעל הנגע נהיה מצורע מוסגר (זמני).
שלב ב': אם במהלך ההסגר התגלו סימני טומאה (שמגלים לנו שהנגע הוא קבוע) בעל הנגע נהיה מצורע מוחלט (קבוע) וממצב זה הוא יתרא רק אם הנגע יעבור. אם לא התגלו סימני טומאה אנו מניחים שהנגע זמני ולכן המצורע יכול לספור שבעה ימים ולהיטהר.

משנה

ראיית נגעים במועד

ר' מאיר: מותרת כדי לטהר אך לא כדי טמא.
חכמים (ר' יוסי): אסורה לחלוטין.

העמדת המחלוקת:

בטהור: אסור לראות. (הראיה יכולה רק להזיק)
בהסגר ראשון: מותר לראות. (הראיה יכולה רק להועיל)
בהסגר שני: מחלוקת. (הראיה יכולה גם להזיק וגם להועיל)

ר"מ:

האמירה תלויה ברצון הכהן, ולכן אם יהיה טמא לא יאמר לו כלום.

חכמים:

כשהכהן רואה הוא חייב לומר, לכן אם יהיה טמא יהיה חייב לומר זאת ויצערו במועד.

שיטת רבי

ברייתא א' - העיקר זה הקשר עם אשתו

במוסגר (מצורע זמני):
יראה (כ"מ) - אם יחליט אותו יחזור לאשתו.

במוחלט(מצורע קבוע):
לא יראה (כ"י) - אם יטהרו יפרוש מאשתו (ל-7 ימי טהרה).

ברייתא ב' - העיקר זה הקשר עם האנשים

במוסגר (מצורע זמני):
לא יראה (כ"י יוסי) - אם יחליט אותו יפרוש מסביבתו.

במוחלט(מצורע קבוע):
יראה (כ"מ) - אם יטהרו יחזור לסביבתו.

רבי סובר שמוחלט מותר באשתו (בניגוד לשיטת ריב"י שאוסר גם בימי חלוטיו).

המקור לכך שראיית המצורע תלויה ברצון הכהן

ר' יהודה: "וביום הראות בו" - לא בכל הימים אתה מחוייב לראות.
רבי: ק"ו מכך שממתינים בצרעת הבית לדבר רשות (פינוי החפצים מהבית).

ממה נלמדה הדרשה?

אביי: מהאות ו של 'וביום'.

רבא: מהמילה 'וביום'.

תגובת אביי: מ'ביום' לומדים שאין לראות נגעים בלילה.
תגובת רבא: דין זה נלמד מ - 'כנגע נראה לי בבית'.
תגובת אביי: משם ניתן ללמוד רק על נגעי בתים.

ההבדל בין הדרשות

אביי: אין הבדל. (אלא כל אחד דרש זאת מפס' אחר)
רבא: לפי רבי ניתן להמתין גם לצורך רשות,
 לפי ר' יהודה ניתן להמתין רק לצורך מצוה.